

PARAULES DE VIDA

La Immaculada Concepció de la Mare de Déu

El proper dimarts celebrarem la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, la festa mariana més important de l'Advent, un temps de gràcia que ens parla d'una presència sempre nova del Senyor enmig nostre. Ell no va entrar en el nostre món a la força. Truca a la porta, vol que el deixem entrar. En l'Evangeli d'aquesta solemnitat escoltarem la narració de l'Anunciació a Maria. L'àngel li anuncia que ha estat escollida per a ser la Mare del Messies. Ella és la porta per la qual el Fill de Déu ha d'entrar en la nostra història. La seua missió és única i decisiva per a la salvació de la humanitat. Malgrat això, Déu respecta la seua llibertat. Sant Bernat de Claravall, en els seus sermons sobre aquest passatge de l'Evangeli, imagina que tota la humanitat està esperant la seua resposta a l'àngel: «Acabeu de sentir, oh Verge, que concebreu i tindreu un fill ... l'àngel espera la vostra resposta. També esperem nosaltres la vostra paraula de misericòrdia ... ho espera tot el món, postrat als vostres genolls ... de la vostra boca depèn el consol dels pobres, la redempció dels captius, la salvació de tots els fills d'Adam ... Responeu de seguida ... Per què trigueu? Mireu que el qui desitgen totes les nacions us truca a la porta ... I Maria va dir: "soc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les seues paraules"». El Senyor demana el consentiment de Maria per entrar al nostre món. Tampoc vol entrar a la força en les nostres vides, ve a nosaltres demanant

que el deixem entrar per a omplir-nos d'alegria i d'esperança. Imitant a Maria, no deixem que passe de llarg. Aprofitem la gràcia de l'Advent per obrir-li de veritat els nostres cors.

L'àngel és enviat a Maria. La saluda dient que és plena de gràcia i li anuncia que Déu li ha concedit el seu favor. En Ella resplendeix d'una manera singular la santedat i la Gràcia. Sant Bernat ho comenta amb aquestes paraules: «a qui va ser enviat l'àngel? Va ser enviat a una verge promesa amb un descendent de David. Qui és aques-

ta verge tan digna que la saluda un àngel i tan humil que està promesa amb un artesa? Admirable combinació en la que s'uneixen la virginitat i la humilitat! Estàs sentint parlar d'una verge que és humil». Déu ha posat els seus ulls en eixa verge perquè era humil. Certament la seua virginitat va atraure el favor de Déu, però va ser la humilitat la que va fer agradable a Déu eixa virginitat. Maria va ser elegida i va concebre per la seua humilitat.

Conscient d'això, en el Magníficat dirà que el Senyor «ha mirat la petitesa de la seua serventa». Qui és Maria? Qui és eixa verge a la que va ser enviat l'àngel? És una verge santa, senzilla, obedient. En la humilitat i en la virginitat es manifesta la plenitud de la seua santedat. Per això Ella ens indica el camí perquè el Senyor, quan truque a la nostra porta, pugui entrar: el camí de la senzillesa i de la humilitat. En un món on sovint els homes ens enorgullem d'allò que fem, som o tenim, d'allò que aconseguim en la vida, no oblidem el que ens diu el profeta Isaïes: «Jo poso els meus ulls en el desvalgut i afligit, que s'afanya a complir la meua paraula.»

Que aquest Advent sigui un temps per a créixer en humilitat. I així creixerem també en el sentit més autèntic del que significa la santedat, que és donar-li el nostre cor, la nostra persona i la nostra vida al Senyor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Obrim camins a l'esperança

Aquesta lletra de la cançó la podem prendre avui com a consigna. Des que el diumenge passat vam començar el temps d'Advent, la litúrgia de l'Església ens convida a l'esperança. Sempre ens cal avivar la virtut de l'esperança, més quan la pandèmia i la crisi estenen les boires de la inseguretats i la incertesa. I avui entre nosaltres, malauradament, hi podem trobar mig perdudes moltes dones i homes desorientats.

En temps d'Advent, ens arriben els ressons d'una veu que crida: «*Obriu una ruta al Senyor*». La veu prové del desert i invita a un camí de conversió, de canvi,

davant la imminent arribada d'un salvador, del Messies. Com costa avui d'esperar un salvador i quanta falta ens fa que arribi!

Ressona des del desert, lloc dur, de prova, que requereix esforç, però la veu vol arribar a tota la societat. Fins els qui menen una vida intranscendent, sense inquietuds ni projectes, on l'únic que compta és el benestar, i els qui viuen submergits en les aparences. Creients o increients que senzillament s'han instal·lat en una forma de vida en la qual no hi cap el plantejament de valors superiors, dels valors de l'esperit.

En temps de Jesús, la veu era la de Joan Baptista que anunciava un nou èxode conduït pel Messies. «Obrir un camí» no es referia a un camí geogràfic enmig d'un territori sinó que és l'al·legoria per parlar d'un canvi ètic que prepara a la realització de les promeses de Déu. El crit del Baptista no ha perdut actualitat. Déu continua venint a nosaltres, tant si en som conscients com no.

Avui, la veu ens arriba a través de la Paraula de Déu, de l'Esclat, que llegim en l'Església. Així, seguint l'al·legoria del camí, ens referim al recorregut espiritual per tornar a Déu: se'ns convida a terraplenar les fondalades de

les nostres limitacions, inseguretats i mancaments; a aplanar les muntanyes i turons de l'autosuficiència i l'orgull; a desbrossar el terreny escabros de les ostres ambigüitats i contradiccions. Nosaltres hem de ser els protagonistes del nostre Advent. I només ho serem amb una espera activa, la d'aquell que pel seu esforç i habilitat espera assolir quelcom.

Avui, com sempre, Déu ens ofereix la seva salvació però nosaltres ens hem d'afanyar per rebre-la i fer-la nostra. Fem activa la nostra esperança.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

La Inmaculada Concepción de la Virgen María

El próximo martes celebraremos la solemnidad de la Inmaculada Concepción de la Virgen María, la fiesta mariana más importante del Adviento, un tiempo de gracia que nos habla de una presencia siempre nueva del Señor entre nosotros. Él no entró en nuestro mundo a la fuerza. Llama a la puerta, quiere que le dejemos entrar. En el Evangelio de esta solemnidad escucharemos la narración de la Anunciación a María. El ángel le anuncia que ha sido elegida para ser la Madre del Mesías. Ella es la puerta por la cual el Hijo de Dios tiene que entrar en nuestra historia. Su misión es única y decisiva para la salvación de la humanidad. A pesar de esto, Dios respeta su libertad. San Bernardo de Claraval, en sus sermones sobre este pasaje del Evangelio, imagina que toda la humanidad está esperando su respuesta al ángel: «Acabas de oír, oh Virgen, que concebirás y tendrás un hijo ... el ángel espera tu respuesta. También esperamos nosotros tu palabra de misericordia ... la espera todo el mundo, postrado de rodillas ... de tu boca depende el consuelo de los pobres, la redención de los cautivos, la salvación de todos los hijos de Adán ... Responde enseguida ... ¿Por qué tardas? Mira que el deseado de todas las naciones llama a la puerta ... Y María dijo: "He aquí la esclava del Señor, hágase en mí según tu palabra"». El Señor pide el consentimiento de María para entrar en nuestro mundo. Tampoco quiere entrar a la fuerza en nuestras vidas, viene a nosotros pidiendo que le dejemos entrar para llenarnos de alegría y de esperanza. Imitando a María, no dejemos que pase de largo. Aprovechemos la gracia del Adviento para abrirle de verdad nuestros corazones.

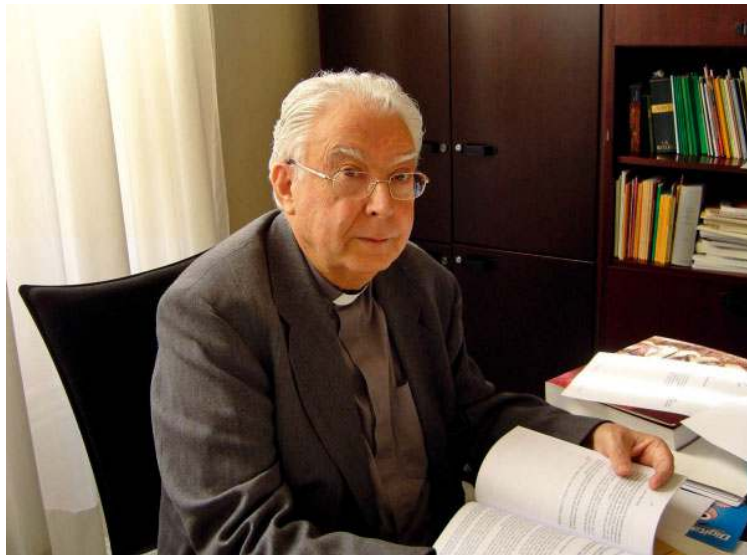
El ángel es enviado a María. Le saluda diciendo que es llena de gracia y le anuncia que Dios le ha concedido su favor. En Ella resplandece de una manera singular la santidad y la Gracia. San Bernardo lo comenta con estas palabras: «¿a quién fue enviado el ángel? Fue enviado a una virgen prometida con un descendente de David. ¿Quién es esta virgen tan digna que la saluda un ángel y tan humilde que está prometida con un artesano? ¡Admirable combinación en la que se unen la virginidad y la humildad! Estás oyendo hablar de una virgen que es humilde». Dios ha puesto sus ojos en esa virgen porque era humilde. Ciertamente su virginidad atrajo el favor de Dios, pero fue la humildad la que hizo agradable a Dios esa virginidad. María fue elegida y concibió por su humildad.

Consciente de esto, en el Magníficat dirá que el Señor «ha mirado la humildad de su sierva». ¿Quién es María? ¿Quién es esa virgen a la que fue enviado el ángel? Es una virgen santa, sencilla, obediente. En la humildad y en la virginidad se manifiesta la plenitud de su santidad. Por eso Ella nos indica el camino para que el Señor, cuando llame a nuestra puerta, pueda entrar: el camino de la sencillez y de la humildad. En un mundo en el que a menudo los hombres nos enorgullecemos de lo que hacemos, somos o tenemos, de lo que conseguimos en la vida, no olvidemos lo que nos dice el profeta Isaías: «Yo pongo mis ojos en el desvalido y afligido, que se apresura a cumplir mi palabra.»

Que este Adviento sea un tiempo para crecer en humildad. Y así creceremos también en el sentido más auténtico de lo que significa la santidad, que es darle nuestro corazón, nuestra persona y nuestra vida al Señor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Missa funeral per Mons. Josep M. Tomàs i Prats

En el marc del recés pels capellans del 54 de setembre a la capella central del Seminari, després de la meditació dirigida pel Sr. Bisbe, tingué lloc la

Missa funeral per Mn. Josep M. Tomàs i Prats que, havent mort en ple confinament per la Covid-19, fou enterrat en la intimitat a Sant Jaume d'Enveja, el seu poble na-

tal. Presidida pel Sr. Bisbe, l'Eucaristia fou concelebrada per més de trenta capellans, alguns diaques i fidels entre els quals hi era la seva germana.

En l'homilia, el Sr. Bisbe destacà el ministeri sacerdotal de Mn. Josep M. Tomàs, que el començà com a vicari i l'acabà com a emèrit a Sant Carles de la Ràpita. Mons. Benavent lloà el seu ministeri al Seminari com a vicerector primer i després com a director espiritual. A més dels seus molts anys com a vicari general de la Diòcesi i com a degà del Capítol Catedral, exercí amb gran dignitat múltiples responsabilitats com a delegat de Catequesi, responsable dels GOA.

Descansi en la pau del Senyor el seu bon servent, Mn. Tomàs.

II-Im. José Luis Arín Roig

Confirmacions a la Parròquia Sant Francesc de Jesús

Després d'uns mesos d'espera degut a la Covid-19, el 25 de setembre el Sr. Bisbe va confirmar a 10 nois i 3 noies de la Parròquia Sant Francesc de Jesús.

Va ser una celebració solemne i molt silenciosa. Es va notar que el silenci també formava part de la celebració.

El Sr. Bisbe, en l'homilia, va explicar com els fruits de l'Esperit Sant estan fructificant en cadascú de nosaltres. Tots vam quedar molt contents.

Mn. Paco Vives

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

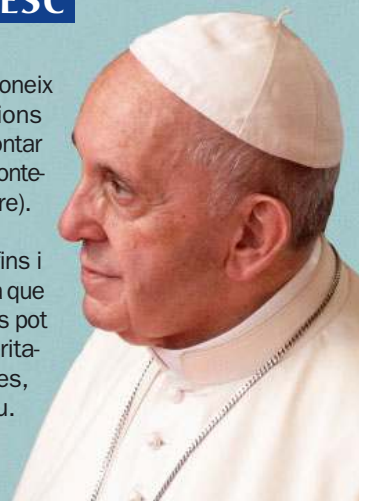

@Pontifex: «Maria, la mare que va cuidar a Jesús, també té cura amb afecte i dolor matern d'aquest món ferit» (9 de setembre).

@Pontifex: «Un virus que no coneix barreres, fronteres o distincions culturals i polítiques s'ha d'afrontar amb un amor sense barreres, fronteres o distincions» (9 de setembre).

@Pontifex: «La resposta cristiana a la pandèmia i a les conseqüents crisis socioeconòmiques es basa en l'amor, per davant de tot l'amor de Déu que sempre ens precedeix (1Jn 4,19). Quan acollim aquest amor diví, llavors podem respondre de forma semblant» (9 de setembre).

@Pontifex: «Estimar tothom, fins i tot els enemics, és difícil—diria que és un art! Però és un art que es pot aprendre i millorar. L'amor veritable, que ens fa fecunds i lliures, és sempre expansiu i inclusiu. Aquest amor guareix, sana i fa bé» (9 de setembre).

Meditació del Sr. Bisbe al recés per al clergat

El 21 de setembre, festa de l'apòstol i evangelista sant Mateu, a la capella central del Seminari, el Sr. Bisbe va dirigir al clergat el primer recés espiritual presencial després del confinament per la Covid-19.

Acabat el Res de Tèrcia, Mons. Benavent fonamentant-se constantment en la Paraula de Déu ens animà a veure i a viure les incerteses per la situació sanitària com a oportunitats de gràcia; tot fent cas al papa Francesc que sovint crida l'Església a no tenir una mirada autoreferencial sinó a ser Església en sortida en clau missionera.

El Sr. Bisbe estructurarà la meditació entorn de les condicions positives necessàries que hem de seguir per a exercir com cal el nostre ministeri sacerdotal.

1. Ser portadors de pau: Després de presentar l'elecció dels Dotze, l'evangelista Mateu recorda les instruccions que Jesús els dona. *Prediqueu, cureu malalts. Ho heu rebut de franc, doneu-ho també*

de franc. *Quan entreu en una casa, si la casa n'és digna, que rebí la pau que li desitgeu* (Mt 10,5-15). La proposta evangèlica de Jesús és una proposta de pau a tot nivell.

2. Ser conscients de què *la llavor creix tota sola*: No ens hem de creure «els constructors» del Regne de Déu. Jesús ens crida a ser-ne sembradors amb il·lusió, des de la consciència per la fe de què la llavor té força divina més enllà del nostre treball apostòlic. Certa-

ment, hem de treballar sembrant amb fidelitat, però la llavor del Regne de Déu té molta més força que la nostra acció particular i per això *la llavor, tant si el sembrador dorm com si està despert, germina i creix sense que el sembrador sàpiga com* (Mc 4,26-29).

3. Parlar com ho feia Jesús: el Mestre parlava a la gent adaptant-se a la seva cultura i ho feia sovint en paràboles, fàcils d'entendre i que animen a la reflexió. Hem d'evitar

el llenguatge dels fariseus que reclamen a Jesús *un senyal del cel* amb la mala intenció de *posar-lo a prova* però *no saben interpretar els signes dels temps* (Mt 16,1-4). També avui som convidats a *guardar-nos del llevat dels fariseus i dels saduceus* (Mt 16,11), és a dir, de la seva doctrina i estil de vida.

4. Tenir un comportament *digne de l'Evangelí del Crist* (Flp 1,27): amb un estil de vida que de manera clara sigui constantment moguda per *l'amor* que, com ensenya sant Pau als cristians de Galàcia, és «el fruit» de *l'Esperit* (Ga 5,22). En contrast amb *les obres de la carn* (Ga 5,19s), sant Pau parla de *l'amor* com «el fruit» de *l'Esperit*: del qual se'n deriven, com a manifestacions seves successives, *goig, pau, paciència, benvolença*. Per això *l'afecte de Pau pels tessalonicencs era tan gran que estava decidit a donar-los no tan sols l'Evangelí sinó fins i tot la pròpia vida* (1Te 2,8).

II-Im. José Luis Arín Roig

Con un ojo en el cielo

El Rosario de la Aurora por las calles de Benicarló, durante el mes de octubre de 2020, es como una oración suave y musical que mira al cielo desde la tierra. El rezo del santo Rosario también es un alivio y consuelo para quienes sufrimos las consecuencias del coronavirus. Rezar a la Virgen que es nuestra Madre y la Omnipotencia suplicante por su espléndido amor a sus hijos; pedirle confiados que nos ayude en estas circunstancias azarosas que sufrimos; y encontrarnos con el calor de su cálida mirada para que nos au-

mente la fe, la esperanza y la caridad en estos momentos de zozobra es lo que nuestros antepasados nos han enseñado a vivir. Nosotros continuamos celebrando esta tradición centenaria con todas las fuerzas del espíritu. Vivir para los demás es un camino ancho y apropiado para saborear la felicidad en cada momento de la historia de Benicarló. Benicarló apunta a la vida del cielo en busca de su ayuda. Es un modo de traspasar uniendo las fronteras del tiempo en su amor a su pueblo.

Manuel Ferrer

AGENDA

- ▶ **Dilluns 7**, Vinaròs, parròquia Santa Maria Magdalena, a les 19.30 h, ritus d'admissió a ordres sagrats.
- ▶ **Dimarts 8**, Catedral, la Immaculada Concepció de Maria, a les 12 h, Missa pontifical.
- ▶ **Divendres 11**, Vinaròs, parròquia l'Assumpció de Maria, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 12**, Sant Carles de la Ràpita, parròquia la Santíssima Trinitat, a les 19.15 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 13**, Sant Carles de la Ràpita, parròquia Sant Josep Obrer, a les 11 h, confirmacions.

* Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església.

8. □ Dimarts [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del segle II aC).

9. ■ Dimecres [Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30]. Sant Joan Dídac Cuauhtlatzin; sant Restitut, màrtir; sant Pere Fourier, prevere, fundador; santa Leocàdia (Logaia o Locaia), ver-

ge i màrtir; santa Valèria, verge i màrtir.

10. ■ Dijous [Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15]. Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, mr.

11. ■ Divendres [Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19]. Sant Damas I, papa (hispànic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, verge;

santa Maria Meravelles de Jesús, verge.

12. ■ Dissabte [Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13]. Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. Saleses a Annecy (1610); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustinian); beat Joan Marínonio, prev. teati.

13. ■ Diumenge vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [Is 61,1-2a.10-11 / Sl: Lc 1,46-54 / 1Te 5,16-24 / Jo 1,6-8.19-28]. Santa Llúcia (s. III-IV), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); santa Otília, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.

Diumenge II d'Advent (B)

COMENTARI

Preparar el camí al Senyor...

En la vida dels pobles i de les comunitats existeix el pecat i les seves conseqüències, però mai el pecat no té l'última paraula. Ho veiem en el text d'Isaïes. El poble s'ha apartat de Déu, ha donat culte als ídols, ha comès injustícies, és culpable però aquesta no és l'última paraula: *Consoleu, consoleu el meu poble... digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa.* I més endavant: *Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncia a Sió la Bona Nova [l'evangeli]. Tu que portes bones noves a Jerusalem alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria.* Aquesta victòria és el retorn de l'exili; ara Déu torna a oferir al poble la seva Aliança, ara el poble reunit altra vegada podrà seguir el camí de Déu. Però demana la nostra col·laboració: *Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes.* Cal preparar un camí ben pla perquè tots puguin tornar a la seva terra. Aquestes paraules són també les que diu el Baptista a l'Evangeli: *Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.* Evidentment la salvació que ens porta Jesús és molt superior a la que anunciava Isaïes, perquè és la salvació plena, que abraça tota la vida. Per això Joan predicava un baptisme de conversió. Però el seu baptisme no perdonava els pecats, només preparava per a rebre aquest perdó. *Per això jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.* En aquest temps d'Advent ens preparem per a rebre el nostre Salvador. I necessitem convertir-nos. Sant Pere a la segona lectura ens parla de la salvació definitiva: *Nosaltres espereu un cel i una terra nova, on regnarà la justícia.* I per a això també ens hi hem de preparar. *El Senyor és pacient perquè no vol que ningú es perdi sinó que tothom arribi a convertir-se.* Mentre esperem això, que ell ens trobi en pau, immaculats i irrepressibles. Advent: temps de conversió.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 40,1-5.9-11)

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, que ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.» Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabros serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit.» Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncia a Sió la bona nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.»

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pere (2Pe 3,8-14)

Estimats, una cosa hi ha que no heu de perdre mai de vista: Per al Senyor tant és un dia com mil anys i mil anys com un dia. No és que el Senyor difereixi el compliment de les promeses, com ho suposen alguns; és que el Senyor és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. Però el dia del Senyor vindrà; arribarà inesperadament com un lladre. Aquell dia el cel fugirà amb un estrèpit espantós, els elements, abrandats, es desintegraran, i la terra quedarà al descobert amb tot el que hi han fet. Tenint present, doncs, que tot això es desintegrarà, penseu com heu de viure, amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar. Espereu la vinguda del dia del Senyor, i feu tot el possible perquè arribi aviat. Aquell dia el cel, inflammat, es desfarà, i els elements, abrandats, es fondran. Però nosaltres, tal com ell ens ho ha promès, esperem un cel i una terra nova, on regnarà la justícia. Per tant, estimats, mentre espereu això, mireu que ell us trobi en pau, immaculats i irrepressibles.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 1,1-8)

Comença l'evangeli de Jesús, el Messies, Fill de Déu. En el profeta Isaïes hi ha escrit això: «Jo envio davant teu el profeta missatger perquè et prepari el camí. Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.» Complint això, Joan començà a batejar en el desert. Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats, i anaven a trobar-lo de tot arreu de Judea, amb tota la gent de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. El vestit de Joan era de pell de camell, es cobria amb una pell a la cintura i s'alimentava de llagostes i mel boscana. I predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 40,1-5.9-11)

«Consolad, consolad a mi pueblo —dice vuestro Dios—; hablad al corazón de Jerusalén, gritadle, que se ha cumplido su servicio y está pagado su crimen, pues de la mano del Señor ha recibido doble paga por sus pecados.»

Una voz grita: «En el desierto preparadle un camino al Señor; allanad en la estepa una calzada para nuestro Dios; que los valles se levanten, que montes y colinas se abajen, que lo torcido se enderece y lo escabroso se iguale. Se revelará la gloria del Señor, y la verán todos juntos —ha hablado la boca del Señor—».

Súbete a un monte elevado, heraldo de Sió; alza fuerte la voz, heraldo de Jerusalén; álzala, no temas, di a las ciudades de Judá: «Aquí está vuestro Dios. Mirad, el Señor Dios llega con poder y con su brazo manda. Mirad, viene con él su salario y su recompensa lo precede. Como un pastor que apacienta el rebaño, reúne con su brazo los corderos y los lleva sobre el pecho; cuida él mismo a las ovejas que crían.»

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pedro (2Pe 3,8-14)

No olvidéis una cosa, queridos míos, que para el Señor un día es como mil años y mil años como un día. El Señor no retrasa su promesa, como piensan algunos, sino que tiene paciencia con vosotros, porque no quiere que nadie se pierda, sino que todos accedan a la conversión. Pero el Día del Señor llegará como un ladrón. Entonces los cielos desaparecerán estrepitosamente, los elementos se disolverán abrasados y la tierra con cuantas obras hay en ella quedará al descubierto. Puesto que todas estas cosas van a disolverse de este modo, ¡qué santa y piadosa debe ser vuestra conducta, mientras esperáis y apresuráis la llegada del Día de Dios! Ese día los cielos se disolverán incendiados y los elementos se derretirán abrasados. Pero nosotros, según su promesa, esperamos unos cielos nuevos y una tierra nueva en los que habite la justicia. Por eso, queridos míos, mientras esperáis estos acontecimientos, procurad que Dios os encuentre en paz con él, intachables e irreprochables.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,1-8)

Comienza el Evangelio de Jesucristo, Hijo de Dios. Como está escrito en el profeta Isaías: «Yo envío a mi mensajero delante de ti, el cual preparará tu camino; voz del que grita en el desierto: "Preparad el camino del Señor, enderezad sus senderos"»; se presentó Juan en el desierto bautizando y predicando un bautismo de conversión para el perdón de los pecados. Acudía a él toda la región de Judea y toda la gente de Jerusalén. Él los bautizaba en el río Jordán y confesaban sus pecados. Juan iba vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura y se alimentaba de saltamontes y miel silvestre. Y proclamaba: «Detrás de mí viene el que es más fuerte que yo y no merezco agacharme para desatarle la correa de sus sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.»